

De familie Mansøn is een fijne voorstelling die in de donkere dagen na Halloween niet gek getimed is.

De familie Mansøn, gespeeld door De Nieuwkomers/Lars Doberman.

Foto Ben van Duin

Het stuk is fraai vormgegeven, swingt en appelleert aan een zekere sensatielust.

KARIN VERAART

Misschien werd hij als jongetje door een akelige stiefvader misbruikt. Omdat hij een gek liedje zong over de schoonheid van kleur in de wereld. Of omdat hij expres binnensmonds sprak, zodat iedereen nog een keer moest vragen wat hij nu eigenlijk zei.

Wie is Charles Manson (1934)? Misschien hield hij van Bing Crosby en had hij helemaal niets met The Beatles. En was hij helemaal geen sekteleider, maar trok hij gewoon een tijd op met gelijkgestemden. Was hij psychotisch? Misschien.

Hij is een cultfiguur, dat staat vast. Manson, die nog steeds in de gevangenis zit, die misschien zelf geen moord pleegde, maar wel een stel mensen (bekend geworden als The Family) aanzette tot een reeks gruwelijke daden met de dood tot gevolg. De sekteleider die het gezicht van het kwaad werd, inspireerde muziektheatergroep Lars Doberman tot De familie Mansøn, een fijne voorstelling die in de donkere dagen na Halloween niet gek getimed is.

Lars Doberman is het collectief van Reinout Scholten van Aschat, Matthijs van de Sande Bakhuyzen, Mattias Van de Vijver en Jip van

den Dool. Jonge makers die binnen Orkater eigen voorstellingen kunnen maken via talentontwikkelingstraject 'De Nieuwkomers'. Hun eerste, Een Bebop Verhaal, uit 2013, was geïnspireerd op jazzicoon Chet Baker. Net als dat succesvolle debuut is De familie Mansøn niet zozeer een lineair biografisch verhaal maar een associatief, fraai vormgegeven, swingend muzikaal stuk - met als uitgangspunt dus de enigmatische Charles Manson.

Hoezo die scandi-achtige ø in de titel? Vanwege de sprookjesachtige Lars van wie even sprake is in de voorstelling, tevens een verwijzing naar de groepsnaam? Misschien. Charles wordt nooit één op één gespeeld, maar zijn geest waart voortdurend rond. De spelers kruipen in zijn huid, om en om, en zijn ook moeder, slachtoffer, dader, interviewer, prediker, in steeds wisselende setting.

Links op toneel staat een podium waarop de acteurs regelmatig plaatsnemen achter hun instrumenten. Vormgever/beeldend kunstenaar Jochem van Laarhoven volgt hen met een camera, de beelden worden geprojecteerd op panelen die ingenieus draaien en keren. Korte scènes ontstaan als een intrigerende puzzel waaraan je je graag waagt.

Delen van de vloer worden omgedraaid om weer een ander beeld te onthullen: van baarmoeder tot wereldbol, van stars tot stripes en opeens ontwaart je dat zebepad van de cover van Abbey Road, het Beatles-album dat voeding gaf aan het gerucht dat Paul McCartney dood zou zijn. Zo brengt de voorstelling een stroom aan associaties op gang, zachtjes voortgestuwd op dat wat we menen te weten van de spraakmakende gebeurtenissen uit eind jaren zestig, begin zeventig.

Spannend en appellerend aan een zekere sensatielust: uiteindelijk is dat kwaad ook interessant en prikkelen getoonde foto's van de 'Manson moorden' de nieuwsgierigheid. Gevraagd naar wie Manson nu eigenlijk is, luidt het antwoord: degene in de spiegel. Kijkt u maar. En zo organiseren de Dobermannen een eigen magical mystery tour door een duister universum, eindigend met een fraai gezongen In My Room: een jongenskamertje, een eigen wereld, een gevangenis.

De familie Mansøn door Orkater/De Nieuwkomers/Lars Doberman.

Regie: Suze Milius.

11/11, Theater Ins Blau, Leiden.

Tournee t/m 15/12